35ste jaar. — Nr 94. Dinsdag 7 Augustus 1888.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG

Men schrijft in te **Tongeren** bij M. COLLEE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *Postrijder* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, **groote Markt nr 37-39, te Tongeren.**

ABONNEMENT
Drie maal per week **6** franks per jaar.
Twee » » **5** » »
Een » » **4** » »
Een blad afzonderlijk **10** centiemen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen **15** centiemen per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad : **1** fr. den drukregel.

TONGEREN DEN 7 AUGUSTUS.

Geleerdheid.

Op dezen oogenblik zijn er 11 openstaande plaatsen op het stadhuis van Parys. Om die plaatsen te bekomen zijn er tot hiertoe 5000, zegge : **vijf duizend** aanvragen ingediend.

Het bestuur der Belgische staatsspoorwegen beschikt over 19 plaatsen van treinwachters. Het getal der personen welke deze plaatsen vragen beloopt tot 1500, zegge : **vijftien honderd.**

Te dezer gelegenheid vallen de liberale bladen van Frankryk en België in verontwaardiging uit tegen de drift der ouders om van hunne kinderen halve geleerden, pennelekkers te maken, in plaats van ze tot eene andere broodwinning opteleiden.

« Er is plaats, brood, fortuin op de wereld voor honderdmaal meer menschen dan er onder de zon te vinden zijn — roepen zij uit — maar de geleerden hopen zich op in de steden en de mannen die Griekschen Latijn kunnen weten zich nog geene bete brood te bezorgen ? »

Dat is zeer waar, doch de liberalen mogen dat maar alleen zeggen. Moesten wij het herhalen wij zouden waard zijn gesteenigd te worden als *vijanden van het onderwijs !*

Raadgevingen aan de landbouwers.

Ingezien het ongunstig weder voor het inoogsten, meenen wij dat het hoogst noodzakelijk is voor alle landbouwers, die hunne belangen behartigen, eenige maatregels te nemen voor het bewaren hunner graanen.

De landbouwers doen wel van hunne granen te maaien of te zichten, 4 of 5 dagen voor dat ze ten volle rijp zijn, en van ze dadelijk in schelf te zetten. Indien echter graan bestemd wordt voor zaadgoed moet men hetzelve laten staan totdat het ten volle rijp is.

De *korenbrand* (zwarte haren) ontstaat wanneer het graan ingeschuurd wordt alvoreens het droog is, of wel wanneer men het nederlegt op andere schooven, die in slechte voorwaarden in de schuur gekomen zijn. De uitdamping, welke alsdan plaats heeft, maakt het bovenliggende graan vochtig.

Na de inoogsting is het noodzakelijk den grond oppervlakkig te ontstoppelen, hetzij met den hakploeg *(extirpateur)* hetzij met den ploeg ; daarna moet men eggen en wellen, om de millioenen graankorreltjes van het onkruid te doen ontkiemen ; na een veertiental dagen herbegint men dezelfde bewerking, doch een weinig dieper, om de graantjes te doen ontkiemen die met de lucht niet in aanraking geweest zijn, bij de eerste omploeging. Deze bewerking vernietigt ook de wormen der meikevers, die zooveel kwaad doen aan de beetwortels. Vervolgens is het zeer goed die landerijen met franschen klaver of spurrie te bezaaien *welke men bij de diepe omploeging onderwerpt als groenmest*, hetgeen ten laatste moet geschieden in den loop der maand November.

EEN LANDBOUWER.

Op de Hollandsche grenzen.

Wij lezen in den *Tijd* van Amsterdam :

In den *Courrier de la Meuse* komt een ingezonden stuk voor, waarin schier ongelooflijke zaken worden meegedeeld omtrent de behandeling welke de bisschop van Luik, Mgr Doutreloux, van de zijde der Nederlandsche douanen te Eijsden zou ondervonden hebben.

De bedoeling van den bisschop was, ter gelegenheid van het heiligdomsvaart, de kerkelijke plechtigheden te Maastricht te gaan bijwonen en zich vervolgens naar Laeffelt-Vlytingen te begeven, om daar de kloosterkerk in te wijden van de *Dames de la Visitation*. Zooals in de gegeven omstandigheden natuurlijk was, reisde de bisschop met de voorwerpen, behoorende tot zijn kerkelijk ornaat en bij eene kerkwijding noodig. De nederlandsche beambten echter zagen in mijter, in staf, enz., *smokkelwaren* welke de grenzen niet mochten overgaan, zonder dat daarvoor inkomende rechten werden betaald.

Of de bisschop al beweerde, dat hij een en ander bij de uitoefening van zijn kerkelijk ambt noodig had, en dat in alle andere beschaafde landen van Europa de priester in gelijke omstandigheden ongemoeid werd gelaten, het mocht niet baten.

Volgens de opvatting van de nederlandsche ambtenaars behoorden mijter, staf, schenkkan en blad, alhoewel klaarblijkelijk voor persoonlijk gebruik van den bisschop, bij de uitoefening van kerkelijke plechtigheden bestemd, tot de artikelen, die volgens ons tarief, de grenzen niet mochten overgaan zonder inkomende rechten. Om verder te kunnen reizen, bleef aan Mgr Doutreloux niets anders over dan van den graaf de Gelouse, die in den omtrek van Eijsden een kasteel bewoont, die gevorderde waarborgsom te leenen, en die in handen te stellen van de al te ieverige dienaars van den fiscus.

Als een staaltje van onnoozelheid bij deze, wordt nog in den *Courrier* meegedeeld, dat voor de ambtenaars, toen zij den bisschoppelijken staf te zien kregen, in allen ernst aan Mgr werd gevraagd, « of dat niet een verrekijker was ? »

Wij vertrouwen, voor den goeden naam van ons volk, opdat vreemde priesters en bisschoppen ons niet voor Chinezen in Europa mogen aanzien, dat de hoogere overheid, den ambtenaars te Eisden nadere inlichtingen zal geven omtrent den geest en de bedoeling van ons belastingwezen.

Overal in het buitenland, en tot dusver ook in Nederland, werden kerkelijke voorwerpen (kelk, miskleeren, enz.) wanneer die klaarblijkelijk tot persoonlijk gebruik moesten dienen, beschouwd als makende deel van de onbelaste reisbagage van den priester. Wat aan Mgr Doutreloux op onze limburgsche grenzen overkomen is, meenen wij dan ook alleen aan verregaande onkunde en verkeerde opvatting der bestaande wettelijke bepalingen en reglementen te moeten toeschrijven.

L'indicateur breveté des chemins de fer pour le mois **d'août** 1888 est en vente à Tongres chez M. COLLEE, libraire, Grand'Place, 37 et 39. Prix 25 centimes.

Paardenmarkt te Tongeren, donderdag 9 AUGUSTUS.

BINNENLAND.

Men schrijft uit Luik, 5 augustus :

Op het oogenblik dat een professor aan den zoon van den bouwmeester Baillot te Embourg, eene les gaf over den bliksem en de beschermende kracht van de bliksemafleiders, viel het hemelvuur op het huis, met eenen schok, die de geheele gemeente deed sidderen. Een vuurbal vloog in de kamer, ontplofte en verspreidde een licht als bengaalsch vuur ; de stroom verliet de kamer, klom tegen het dak op en vernielde het zinken bekleedsel van het torentje, waarop de bliksemafleider staat. Die professor mag zeggen dat hij nog nooit zulke aanschouwelijke les gegeven heeft.

— Een rondreizende muziekant, welke verleden dinsdag voor de deur eener herberg van Dilbeek gespeeld had, trok binnen om eene omhaling te doen. Een landman die aan eene tafel gezeten was, weigerde den muziekant iets te geven. Deze laatste ontvlamde daardoor in gramschap, greep een stuk hout dat in eenen hoek stond en bracht er den boer zulke geweldige slagen mede toe, dat zijn been op twee plaatsen verbrijzeld werd. Het slachtoffer is naar het gasthuis van Molenbeek gevoerd. De schuldige heeft de vlucht kunnen nemen en is nog niet gevonden.

— DE ERFGENAMEN VAN WELLINGTON. — Weinig is het geweten dat de belgische staat jaarlijks eene zware som moet betalen, aan de erfgenamen van den engelschen generaal Wellington.

Ten gevolge van den slag van Waterloo, was de koning van Holland zoo vol geestdrift voor generaal Wellington, die hem verlost had van Napoleon, dat hij hem verhief tot prins van Waterloo ; daarenboven schonk de koning den engelschen generaal nog eene rente van twintig duizend nederlandsche guldens en een domein van omtrent duizend hectaren te nemen in den omtrek van het slagveld.

Ten gevolge van overeenkomsten, zag generaal Wellington af van het domein in ruiling eener eeuwigdurende rente te betalen aan hem en aan zijne wettige afstammelingen. Deze rente die beloopt tot fr. 80,598-14 werd, tijdens de scheiding van 1850, ten laste gelegd van den belgischen staat.

De som, welke jaarlijks betaald wordt, komt voor onder artikel 2 van het budjet der openbare schuld.

Tijdens de discussie van het budjet, in 1861 (Kamerzitting van den 21 december), vroeg een volksvertegenwoordiger aan den minister of België nog verplicht was de rente in kwestie te betalen, daar de hertog van Wellington sedert lang dood was.

De minister antwoordde dat de hertog eenen erfgenaam gelaten had, aangaande wiens geslachtsvolging twijfel bestond ; daar de registers van den burgerlijken stand tamelijk slecht gehouden worden in Engeland, was zulks zeer moeilijk om met juistheid vast te stellen ; doch daar die erfgenaam in bezit gesteld was van al de goederen door den hertog nagelaten in Engeland, het gouvernement wel verplicht was die rente te blijven betalen.

Het mag zonderling heeten dat de minste belgische burger ten volle in regel is met den burgerlijken stand terwijl er twijfel bestaat over den oorsprong van hertogen en prinsen.

— GOEDE VANGST. — De burgerlijke nachtwaker Dumont, die dienst doet op de Kunstlei en Kipdorp te Antwerpen, heeft de gewoonte op zijne ronde de deuren na te zien, vooral van die huizen waarvan hij weet dat de bewoners afwezig zijn. Dit was gisteren nacht weer het geval. Rond 2 ure, de deur van het huis nr 72, Kunstlei, onderzoekende, hoorde hij binnen het gerucht van een vallend voorwerp. Dit huis, bewoond door mad. Mauroy, staat op den hoek der Van Cuyckstraat en heeft eenen hofmuur van 3 tot 4 meters hoogte langs gemelde straat. Het huis is ongebruikt, daar de bewoners op hun buitengoed verblijven. « Sakkerloot ! dacht Dumont, zoodra hij het gerucht daar binnen hoorde, dat is daar niet pluis ! » en hij gaf het alarmsignaal.

Terwijl een andere nachtwachter ter hulp snelde, kwamen drie mannen over den hofmuur gevlucht, waarvan er twee de plaat poetsten, alsof zij den duivel gezien hadden. De derde bleef echter op de kasseien liggen. Toen de nachtwakers hem naderden, en er reeds eene menigte menschen roudkwamen, die naar de vroegmarkt gingen, bevond men dat de dief zijn been had gebroken en hij onmogelijk den voet verzetten kon. De nachtwakers waren dus verplicht hem naar het politiebureel te dragen, waar hij ondervraagd werd.

Hij verklaarde te heeten A. G....., 29 jaar, handelsklerk, wonende te Schaarbeek. Zijne twee medeplichtigen kent hij maar half ; een hunner zou een schilder zijn. Door de zorgen der policie werd hij naar het gasthuis gebracht. Een nader onderzoek in het huis van Mad. Mauroy heeft doen ontdekken dat de inbrekers met ernstige inzichten bezield waren. Men vond in den hof zeven haken, een houweel zonder steel, eene vijl, een schroefdraaier, eene waskaars, enz. De heeren hebben echter den tijd niet gehad hun gereedschap te gebruiken. In 't bezit van den aangehoudene vond men eene brieventasch, met een bankbiljet van 50 en een van 20 fr.

— Het Fransche gerecht heeft aan het Belgische getelegrafieerd om inlichtingen te nemen of eene misdaad, waarvan de daders zouden onbekend gebleven zijn, niet in België gepleegd was. Ziehier waarop die vraag steunt :

In den nacht van den 22 tot 23 juli, werden verborgen onder de banken gevonden van een wagon 2e klas van den spoortrein Blanc-Misseron, twee matrozen die engelsch spraken en zegden toe te behooren op een schip dat thans te Antwerpen ligt, de *Chala*, van Liverpool.

Een hunner gelukte erin de vlucht te nemen, maar de andere werd aangehouden. Deze had op zich een lang mes dat in eene lederen scheede stak en in zijne zakken vond men een met bloed bevlekten neusdoek. Hij verklaarde te zijn B....., matroos.

Op het oogenblik zijner aanhouding had B....., noch geld noch reiskaart ; hij weigert volstrekt te spreken.

— Men meldt uit Sint-Petersburg :

De indruk welken het uiterlijk van den jongen keizer van Duitschland hier maakte, heeft iets van eene teleurstelling. Men is van de Hohenzollerns forsche mannelijke gestalten gewoon, en zoo ook van de Romanoffs. Van Willem II zijn fotografien verspreid, die doen denken dat hij naar zijne vaderen aardt, doch in werkelijkheid is hij klein van postuur, tenger en heeft een niet zeer innemelijk uiterlijk.

De russische uniform, die hij droeg, is overigens weinig geschikt om eene mannelijke gestalte wel te doen uitkomen, zoodat de verschijning van het duitschen keizer de verwachtingen van het russisch publiek niet heeft overtroffen.

Dit is echter bijzaak. Hoofdzaak is dat men hier opeens allen *Deutschenhass* ter zijde heeft gezet. Of het voor lang of voor kort zal zijn, zal eerst later kunnen blijken. Voor het oogenblik is de russische pers vol geestdrift over de komst van den duitschen vorst.

— LE SABRE DE MON PÈRE. — Eenige dagen geleden ging koning Milan van Servie eens naar Weenen.

Den eersten avond verloor hij met het spel 600,000 frank in den club der Adellijken.

Daags nadien kon hij die eereschuld niet betalen en vroeg hij den keizer de som ter leen. Deze *gaf* ze hem op voorwaarde dat hij niet meer zou spelen.

Koning Milan beloofde het plechtig, maar verloor denzelfden avond weer 200,000 frs.

Ditmaal kon hij bij den keizer niet meer terecht komen en om de som te vinden moest hij den sabel zijns vaders verpanden.

Dit is een prachtig stuk versierd met fijne paarlen en brijlanten, een geschenk van keizer Nikolaas aan zijnen vader Milasch.

Het zonderlingste van de geheele historie is echter dat de sabel nog in pand staat en voor het oogenblik dus nog altijd eigendom is van den rijken bankier Bleichbroeder.

— DE VROUWEN IN MANNEN VERKLEED. — Eene dame, mev. Astié de Valsayre, heeft zich tot de Kamer der afgevaardigden van Frankryk gewend, om te verzoeken dat eene wet de vrouwen zou toelaten zich in mans-kostuum te kleeden.

De kommissie gelast met die petitie te onderzoeken, heeft voorgesteld tot de dagorde over te gaan « aangezien er geene wet bestaat, die de » vrouwen verplicht de gekomplikeerde kleederen » te dragen waarmede zij zich dekken en haar het » dragen eener mans-kostuum niet verbiedt. »

Dat is dus eene afgedane zaak. De vrouwen mogen manskleederen dragen. Er bestaan daar tegen wel policie-maatregelen maar daar er geene wet is die dat regelt zijn die maatregelen onwettig.

— RIJKDOM DER VORSTEN. — De rijkste vorst is de keizer van Oostenrijk, want hij heeft vier huizen, dan volgt de koning van Pruisen met twee huizen (heerenhuis en huis van Afgevaardigden) en de koningin van Engeland, die ook twee huizen heeft. De koningin van Nederland, België, Beieren, Italie, enz., hebben maar twee kamers. De keizer van Rusland heeft maar een kabinet. De sultaan niets dan een divan. De vorst van Monaco moet zich met eene bank behelpen en de Paus heeft niets meer dan eenen stoel.

BUITENLAND.

Nederland.

TOESTAND VAN KONING WILLEM.

Men leest in het *Amsterdamsch Handelsblad* :

De gezondheidstoestand van Z. M. den koning schijnt, over het geheel genomen, in den lesten tijd dezelfde gebleven te zijn. Wel heeft Z. M. bij het gunstige weer van verleden vrijdag eene korte wandeling in de bekende Oranjelaan van het koninklijk park kunnen doen, maar daarentegen zou, volgens de jongste berichten, de toestand thans weer iets minder gunstig zijn.

Frankryk.

ZAAK VAN CITEAUX.

De overste van het gesticht van Citeaux, die bij de uitbersting van het zoogezegde schandaal veel brieven kreeg van onders die hunne kinderen terugeischten, krijgt nu van dezelfde ouders, alsook van de ouders der kinderen die de ergste beschuldigers waren, brieven, waarin de eene hem smeekten hunne kinderen opnieuw aan te nemen en de andere plechtig verklaarden de zekerheid te hebben dat hunne kinderen door vreemde invloeden gelogen hadden.

Ziedaar hoe dat klerikaal schandaal tot schande van hen die het boosaardiglijk in leven riepen, uitdraait.

De fransche Vereeniging tot bestrijding van het misbruik van tabak zal in 1889 te Parys een internationaal congres houden ter beraadslaging over het gebruik van tabak en den invloed daarvan op de gezondheid.

Duitschland.

ONTSNAPPING

Dezer dagen verbreidde zich in de stad Solingen met bliksemsnelheid het gerucht, dat twee roofdieren uit eene diergaarde op de markt waren losgebroken.

't Was de waarheid. Twee luipaarden waren hunne kooien ontsaapt en trachtten onder vreeselijk gebrul nu ook uit de tent te geraken, gelukkig kon men zulks beletten ; de uitgaanden werden versperd en de wilde dieren eindelijk weer gevangen.

Intusschen had dit voorval onder de overige dieren der diergaarde een ongelooflijke verwarring veroorzaakt. Alles liep in de kooien door elkander en het geraas was verschrikkelijk, vooral toen de dieren zagen dat een der luipaarden een in de tent rondloopenden aap greep en verslond, terwijl de tweede hem dien buit trachtte te ontneemen en de beide roofdieren ten leste in een hevig gevecht geraakten.

Alles was te wijten aan een der oppassers, die ontslagen was en om zich daarover te wreken de kooi had open gezet.

De man is aangehouden.

Engeland.

KARDINAAL LAVIGERIE TE LONDEN.

Kardinaal Lavigerie heeft te Londen een geestdriftigen bijval behaald, bij zijne voordracht tegen de slavernij in Afrika.

Zoowel de katholieken als de anglikaansche dagbladen maken den grootsten lof van den kruistocht door den kardinaal, tegen de slavernij ondernomen.

De zaal van *Princess-Hall*, waar Zijne Eminentie het woord voerde, was goed gevuld, terwijl aan het bureel zetelden : lord Granville, voorzitter, Z. E. kardinaal Manning, de anglikaansche bisschoppen Smythies en Bromcatt, sir John Kennaway en M. Henry Wilson, leden van het Lagerhuis kommandant Camêron, enz.

Lord Granville wenschte kardinaal Lavigerie welkom, en zegde dat Engeland er steeds roem op had gedragen aan 't hoofd te staan der antislavernijbeweging.

Mgr Lavigerie schetste alsdan den toestand van Afrika af. Herhaalde malen werden zijne woorden onderbroken door geestdriftige toejuichingen.

Kardinaal Manning stelde voor aan kardinaal Lavigerie plechtig de ondersteuning van Engeland te beloven. Dit voorstel vond eene warme ondersteuning in den anglikaanschen bisschop Smythies.

Politiek overzicht.

DOOD VAN EUDES.

De revolutionnair Eudes, die onder de commune van Parys als generaal van het leger der communards optrad, zat zondag namiddag eene meeting voor in de zaal Favié, te Belleville.

Op het oogenblik dat hij zegde : « Schande aan de rijken ! Schande aan hen, die zich bij de reactionnairs van den stedelijken raad hebben aangesloten, » viel hij met het hoofd voorwaarts op den grond. Men droeg hem in eenen hof, doch niettegenstaande al de hem toegediende zorgen, was het onmogelijk hem tot het leven terug te roepen. Eudes had den laatsten adem uitgeblazen.